

Niemand blijft het langst

Van dezelfde auteur:

De Aantekening (gedichten, 1978)

Val op de rand (gedichten, 1990)

Enveloppe (novelle, 1992)

Aan mijn veren hand (gedichten, 1993)

Wind (roman, 1995)

Zandloper (gedichten, 1997)

Lila en de Tekens (geïllustreerde gedichten + cd, 1999)

Dolk (roman, 2000)

Uitweg (gedichten, 2001)

Goed volk (gedichten, 2004)

Glazen jas (gedichten, 2007)

Wat een geluk (gedichten, 2012)

Stadswild (gedichten, 2014)

Verse helden (gedichten, 2017)

Gerry van der Linden

Niemand blijft het langst

Nieuw Amsterdam

Deze uitgave is mede tot stand gekomen met een projectsubsidie van het
Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

© Gerry van der Linden 2021

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Herman van Bostelen

Omslagbeeld © Gerry van der Linden

Foto auteur © Patrick Siemons

Typografie info@willemgeeraerds.nl

NUR 306

ISBN 978 90 468 2919 6

www.nieuwamsterdam.nl

DAT ER TRANEN OP DE ZEEËN ZIJN ALS
KROONLUCHTERS

Dat er tranen op de zeeën zijn als kroonluchters
geslepen diamant in een keukenla

5

dat ik dacht dat ik zonder tranen was
en een buurvrouw zei: daar zijn we toch voor
– bij de hoofdingang van het woningblok –
verder niemand die het zag

dat ik de trap opging en mijn woning mij ontving
als altijd als nooit tevoren
dat ik tranen zocht in mijn woning
met het dak boven mijn hoofd brood op de plank
en in de voren van de laden foto's die ik niet geloof

dat ik ouder ben dan mijn moeders hand
ouder dan de foto in mijn hoofd
dat ik met haar tranen op mijn gezicht
dat ik met ieders tranen op mijn gezicht
dat ik met tranen op ieders gezicht

dat er tranen op de zeeën zijn als kroonluchters.

Alles is vroeger

ALS KIND KEEK IK VAAK OVER MIJN SCHOUDER

8 Als kind keek ik vaak over mijn schouder
je weet niet of je van voren
of achteren leeft zei mijn moeder
in de verte wapperend met haar vingers vol angst

ooit zou ik groter worden
de godganse boel achterlaten

niemand die mij tegenhield
niemand die mij hield
het verre eindje trok het langst

alles om mij heen zou ik achterlaten
dat is wat ik deed
dat is wat ik deed

op andermans zolder schreef ik
in een zucht hoe ik in hippiekleren
was weggevlucht in een zucht
achter moeders angst aan gevlucht

nu ga ik niemand achterna
niemand blijft het langst
nu is het tijd voor omkijken zeggen ze

in de bloemen in het gras in de wolkenaanwas
in de takken van de bomen in de zomen van een jas
in de straten in de gaten van de opgebroken weg
in de pas gesnoeide heg
in de berm in de punt van het zonnescerm
in de regen in de storm in de regenworm
in het knisperende riet
in de stilte van de sloot
in het meisje en de dood
in de zachte tere lijn
in de schone schone schijn
in het licht en in het zwart

klopt mijn hart.

LAATSTE FOTO VAN GELIEFDE IN BED (1981)

10

Dag liefste je bent verdwenen onder de paardendecken
in het grote bed
je ziet er nogal moe uit met je witte smoel
maar dit was vroeger

je hebt een sigaret in je linkerhand
krullend haar in een aureool van rook
mooie jongen in het grote bed onder een paardendecken
mooie jongen met je ogen van as je lichaam van was
je vingers van veren

eten drinken slapen vrijen alle keren in het grote bed
de voorwerpen in huis krijgen hun plek
door jou gerangschikt
je houdt van speciale voorwerpen
je houdt van mij

alles is licht alles roze alles zwart
we lachen tot we stikken
het water aan jouw lippen
loop ik in een feeënjurk op en neer de gracht
in het donker van het raam

valt jouw tong stil als een stoned toerist
smoort het lachen in jouw keel smoort jou
eeuwige rugslaper

ik vlieg in mijn feeënjurk boven de oceaan
jouw lichaam versus zwaartekracht
ik heb de deken van mij afgeslagen

ii

mij de wereld in gedragen
mij een sprookje opgelegd
op en neer de gracht gelopen zonder feeënjurk

nergens zag ik jouw witte smoel
nergens hoorde ik jouw stikken
nergens zag ik een voorwerp door jou gerangschikt
alles had zichzelf gerangschikt

nergens heb ik je gevonden
dan in het grote bed met je witte smoel
je sigaret in je linkerhand
je krullende haar in een aureool van rook.

MIJN MOEDER HEEFT HET HUIS VERLATEN

12

Mijn moeder heeft het huis verlaten
haar zoon heeft het huis verlaten
mijn zoon heeft het huis verlaten

het huis dat ik heb
heb ik ooit beschreven
als het huis dat ik altijd had
zoals mijn zoon altijd al in mij woonde

zoals mijn broer in het huis
van mijn moeder woonde als hij elders woonde
mijn moeder heeft geen eigen huis meer
dan het huis dat haar is ontnomen

veel moeders van moeders dezer dagen
zijn het kind zonder huis maar met een slab
ik neem de lepel ter hand

ze vindt het geknoei niet erg
vroeger knoopte ze mij de slab om
zo vast

dat het nog om mijn hals wapperde als ik
buiten met mijn broer door de tuin rende
er werd gejoeld – ik was toch al zeven!

mijn moeder vond dat als je zo knoeide
– een brassende wildebras –
leeftijd er niet toe deed

13

ik heb geen leeftijd voor haar
geen huis geen tuin geen zoon die bij haar woont
ik heb geen slab voor haar
ze krijgt een linnen servet

ik serveer haar gemis
dat in huis is achtergebleven en in de tuin
nu de zoon weg is
en de moeder.

14

In licht op schaduw leer ik je lopen
tegen de kartelrand
schaterend vol ingehouden beweging
tegen de ribbels van mijn trui

maak jij jouw eerste stappen
klein ben jij vol wankel vertrouwen rek jij
diep in mij gevouwen
de mouwen van mijn trui.

*

Zusje dat allang kan lopen zonder vaste vingers
zonder een verende rug
dat groot en koninklijk
de wereld inging klein onooglijk de wereld inging

verder weg van vaste vingers verder
weg van een verende rug
steeds opnieuw leerde lopen
aan de kartelrand

en nu al zo lang de stilte luidt

tot

in de ribbels van mijn trui
in de gerekte mouwen

15

in het wachten
op elkaars vallen.

16

De bliksemspaken van een wiel
au een spaak in mijn hoofd

gauw naar de dokter op de arm van vader
zijn zwartbehaarde pols de geur van zijn jas

moeders sjaal om mijn hoofd
sprookjes van mijn kleine lichaam

in het gloeilicht van de straat
voert vader mij voorbij

de koppige huizenrij
het gegil van kinderen in hun

vliegende kindertijd
in de naden van stoepstenen rulle zachtheid

een bloem kijkt naar mij op.

Er is enkel beweging Lorelei
Sie kämmt Ihr Goldenes Haar
kijk zij daar!

17

boven het wateroppervlak
wikkelt los van gewicht
in tweedelig badpak

Das Blau der Luft ins Gesicht

al het dralende ongemak
van het leven op de kant
trillen van borsten en billen

in het driftige waterwit
troebel aaneengeklit wij
– meisjes

bang voor de jongens
bang voor het water
bang voor de rand.

18

Jij wint niet wind
jij wint niet want ik trap
je de weg af trap je de sloot in
ik trap je naar ginder waar jij mij opwacht

witte knokkels om het stuur
strakgespannen kuiten

ik hoor je fluiten ik hoor je razen
jij doet mij niks wind
ik houd niet in ik stap niet af
ik fiets naar de einder
mijzelf aan het stuur mijzelf achterop
mijzelf in de fietstas

voorbij huizen
bussen van het stadsvervoer
beslagen ruiten

voorbij het huis waar ik woon.

Aan de gelovige kant
van vraagteken
valt een vrouw op haar knieën

op haar hoofd een zondags kleed
gevouwen en gekeerd
de vrouw is een zondags kleed

binnen in dat kleed vloeit stolt
holt het kind van school naar huis
de vrouw gevouwen in haar vuist

elke dag

de ogen openen elke dag
opstaan knielen opstaan
blijven liggen elke dag denken

dit is anders
daar is hemel daar is licht
voor alles wat onschuldig

zeg moeder hier ben ik
vader hier ben ik kind ben ik
het is niets hier ben ik.

20

Het koord waarop ik liep als kind
het koord waarop ik liep

knapte en in vleermuismouwen viel ik
in de schort van vrouwen

glipte rakelings langs een graaiende oom
het kirren van vrouwen op een familiefeestje

prikken van een gebaksvorkje in de room
o jij hebt te veel praatjes dacht je

dat alles voor jou zou wijken dat
door je te laten vallen

het misschien anders zou lijken
(vrouwen met dichte dijen bevallen?)